

Paralelní varování – číslo tři

Zmocnění prorockých poselství: Postupný proces zkoumání andělů Zjevení

Jeff Pippenger

2023-08-08

V závěru minulého článku jsme uvedli, že všichni tři andělé ze čtrnácté kapitoly Zjevení mají ve svých rukou poselství. Druhý a třetí anděl jsou popsáni tak, že při svém sestupu se svým poselstvím mají u sebe „svitek“. Každý anděl představuje poselství a příchod každého poselství vyvolává určitý účinek. První anděl přišel roku 1798. Toto poselství bylo odpečetěno a došlo k rozmnožení poznání o blížícím se soudu. Toto rozmnožení poznání vytvořilo dvě třídy uctívaců. Když přišel druhý anděl, bylo odpečetěno poselství o pádu protestantů a došlo k rozmnožení poznání a byly vytvořeny dvě třídy. Když 22. října 1844 přišlo poselství Půlnočního volání, bylo odpečetěno na táborovém shromáždění v Exeteru a došlo k rozmnožení poznání a vznikly dvě třídy panen. Když 22. října 1844 přišel třetí anděl, bylo odpečetěno poselství třetího anděla i vše, co představuje, a došlo k rozmnožení poznání a byly vytvořeny dvě třídy.

Další charakteristika, kterou lze u andělů nalézt, souvisí se zmocněním andělských poselství. Poselství druhého anděla bylo zmocněno poselstvím Půlnočního volání, jak ukázal předchozí článek, avšak Půlnoční volání není znázorněno jediným andělem; je znázorněno mnoha anděly. Dějiny, které odpovídaly druhému andělu a Půlnočnímu volání, ukazují, že poselství druhého anděla bylo zmocněno tehdy, když se k němu Půlnoční volání připojilo. V téže knize je nám řečeno:

„Viděla jsem anděly, jak se v nebi spěšně pohybují sem a tam. Sestupovali na zem a opět vystupovali do nebe a připravovali se na naplnění nějaké důležité události. Potom jsem spatřila jiného mocného anděla, jemuž bylo uloženo sestoupit na zem, spojit svůj hlas s třetím andělem a dodat jeho poselství moc a sílu. Andělu byla udělena veliká moc a sláva, a když sestupoval, země byla ozářena jeho slávou. Světlo, které šlo před tímto andělem i za ním, pronikalo všude, zatímco mocně volal silným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem d'áblů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptactva.

Poselství o pádu Babylonu, jak je podal druhý anděl, je znovu podáno s dodatkem o zkaženostech, které od roku 1844 vnikaly do církví. Dílo tohoto anděla přichází v pravý čas a připojuje se k poslednímu velikému dílu poselství třetího anděla, když vzrůstá v mocné volání. A lid Boží je všude připravován, aby obstál v hodině pokušení, s níž se má brzy setkat. Viděla jsem na nich spočívat veliké světlo a oni se spojili v tomto poselství a nebojácně s velikou mocí hlásali poselství třetího anděla.“

„Andělé byli vysláni, aby pomohli mocnému andělu z nebe, a slyšela jsem hlasy, které jako by zněly všude: Vyjděte z ní, lide můj, abyste se nestali účastníky jejích hříchů a abyste nepřijali z jejích ran; neboť její hřichy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na její nepravosti. Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu poselství a spojilo se s ním, jako se půlnoční volání spojilo s poselstvím druhého anděla roku 1844. Sláva Boží spočívala na trpělivých, očekávajících svatých a oni neohroženě vydávali poslední slavnostné varování, hlásající pád

Babylona a vyzývající Boží lid, aby z ní vyšel, aby unikl jejímu strašnému údělu.“ Spiritual Gifts, svazek 1, 193, 194.

Půlnoční volání se spojilo s druhým andělem a anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly se spojuje s třetím andělem; a když se spojuje s třetím andělem, opakuje spojení Půlnočního volání a druhého anděla na počátku adventismu. Na základě dvou svědků, druhého a třetího anděla, má každé andělské poselství vedlejší poselství, které je zmocňuje. Tito dva svědkové učí, že když v dějinách přišlo poselství prvního anděla, musel poté nastat bod, kdy bylo toto poselství zmocněno vedlejším poselstvím. To ovšem platilo také o prvním andělu. V prvním odstavci dlouhé pasáže, kterou jsme právě předložili, sestra Whiteová připisuje prvnímu andělu tytéž charakteristiky, jaké Jan přisuzuje andělu ze Zjevení osmnácté kapitoly, když uvádí: „Bylo mi řečeno, že jeho posláním bylo osvětlit zemi jeho slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem.“ Je zřejmé, že v této pasáži odkazuje na prvního anděla.

Poselství prvního anděla přišlo v roce 1798 a následně bylo zmocněno 11. srpna 1840, když osmanská nadvláda přestala. V tom okamžiku mocný anděl ze Zjevení deset sestoupil z nebe a položil jednu nohu na zemi a druhou na moře. Představuje zmocnění prvního anděla, a právě to ztotožňuje dílo prvního anděla s tímž dílem jako u anděla ze Zjevení osmnáct. Oba měli ozářit zemi svou slávou, avšak anděl ze Zjevení osmnáct se připojuje ke třetímu andělu, právě jako se Půlnoční volání připojilo k druhému andělu a jako se anděl, který sestoupil ve Zjevení deset, připojil k prvnímu andělu.

Proto když přišel první anděl, bylo odpečetěno poselství, které vytvořilo dvě skupiny ctitelů. Když bylo poselství prvního anděla zmocněno andělem ze Zjevení deset, měl ve své ruce malou knihu, kterou Janovi přikázal sníst, čímž se ukázalo, že přinesl poselství, odpečetil je, a ono vytvořilo dvě skupiny ctitelů. Když přišel druhý anděl, Půlnoční volání a třetí anděl, bylo odpečetěno poselství, které zkoušelo a vytvořilo dvě skupiny ctitelů.

Pasáž, již se zabýváme, zdůrazňuje srovnáním dějin Krista s dějinami milleritů, že postupný proces zkoušení, který proběhl v dějinách milleritů, proběhl také ve dnech Krista, jež byly koncem starověkého Izraele. Jestliže postupný proces zkoušení proběhl na počátku duchovního Izraele a na konci starověkého Izraele, pak proběhne postupný proces zkoušení i na konci duchovního Izraele, tak jako proběhl na počátku starověkého Izraele.

V milleritských dějinách by to představovalo pět rozpečetění, která od roku 1798 až do 22. října 1844 zkoušela a utvářela dvě třídy uctíváčů. Tento oddíl jasně učí, že pokud v nějaké zkoušce neobstojíte, neobstojíte ani v následující zkoušce, neboť se o to ani nepokusíte. Je také zřejmé, že v době Kristově se proces zkoušení uzavírá tím, že dříve vyvolený smluvní lid se ocitá v naprosté temnotě, pokud jde o plán spasení. Daniel a Jan představují ty, kdo naslouchají hlasu za sebou, ty, kdo prošli postupným procesem zkoušení, který vyžadoval osobní zkoumání každé nové pravdy, jež byla rozpečetěna.

Knihy Daniel a Zjevení jsou jednou knihou a Daniel a Jan jsou dvěma svědky této jedné knihy. Jeden svědek je počátkem knihy a druhý svědek je koncem knihy. Oba svědkové symbolicky zakusili smrt a vzkříšení; jeden byl pronásledován medo-perskou říší (předobrazem Spojených

států) a druhý pronásledován Římem (předobrazem papežství). Jan je pronásledován, protože zachovává sobotu, v souladu s Danielem, který byl pronásledován za to, že odmítl změnit své bohoslužebné praktiky. Společně představují ty na konci světa, kteří jsou pronásledováni za to, že odmítají přijmout uctívání neděle namísto soboty sedmého dne.

Lid, který představují Daniel a Jan, byl nebo bude těmi, kdo jsou zapečetěni; neboť když byl Daniel uvržen do jámy lvové proto, že neuposlechl královský „výnos“, král zapečetil kámen, aby záměr nemohl být změněn. Daniel byl zapečetěn pro věčnost, protože králův výnos i moc jeho pečeti nemohly být změněny podle zákonů Médů a Peršanů. Královská pečeť byla přiložena na kámen a dveře byly zavřeny. Dveře se zavírají při nedělním zákonu a žádný člověk je nemůže otevřít, právě tak jako byly dveře zavřeny 22. října 1844. Toto bylo prostým znázorněním důležitosti brát v úvahu nejen prorocké události, které jsou v proroctví předloženy, nýbrž také důležitosti vztahovat okolnosti obklopující proroka, když je v rámci příběhu znázorněn.

Přesto je to také ilustrace moci posuzovat počátek (knihu Daniel) spolu s koncem (knihou Zjevení) jako dva svědky téhož proroctví, neboť k ustanovení biblické skutečnosti jsou zapotřebí dva svědkové. Předpověděné události i znázornění činností proroků ve spojitosti s proroctvím jsou obojí inspirované.

Veškeré Písmo pochází z Božího vnuknutí a je užitečné k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl dokonalý, plně připravený ke každému dobrému skutku. 2 Timoteovi 3,16.17.

Jestliže předpověděné události Bible znázorňují konec světa, pak i znázornění proroka a jeho okolností, když přijímá předpověď a vydává o ní svědectví, je znázorněním konce světa. Proto když jsou prorokovo okolí a jeho činnosti prorocky znázorněny, prorok je znázorněním Božího lidu na konci světa. S tímto porozuměním, když spojíme linii Malachiášova předpovězení o Eliášovi s liniemi Zjevení čtrnáct a osmnáct, všechny svědčí o dějinách poselství posledního varování — avšak jejich svědectví je dvojí.

Poselství se skládá z předpověděných událostí, které jsou vnější vůči Božímu lidu, a vedlejší svědectví se skládá ze zkušenosti proroka při přijímání a zvěstování poselství. Prorocké pojetí dvou prorockých linií, které představují vnější a vnitřní stránku týchž dějin, bylo průkopníky adventismu rozpoznáno a zaznamenáno ve veřejném záznamu. Klasickým příkladem tohoto uplatnění ze strany průkopníků je podle mého názoru to, když ztotožňují sedm církví ve Zjevení a sedm pečeti ve Zjevení jako souběžné dějiny, které označují vnitřní a vnější dějiny církve. Pečeti představují vnější dějiny, církve vnitřní.

Eliášovo poselství z Malachiáše, Zjevení čtrnácté a osmnácté kapitoly označují totéž závěrečné varovné poselství, které je v první kapitole Zjevení rovněž nazváno „Zjevením Ježíše Krista“. V první kapitole dal Bůh Otec toto poselství Kristu, který je pak předal Gabrielovi, ten je předal Janovi a Jan je poté poslal církvím. Eliášovo poselství, stejně jako poselství představená ve Zjevení v první, čtrnácté a osmnácté kapitole, jsou jedním a týmž poselstvím.

A duchové proroků jsou poddáni prorokům. Neboť Bůh není původcem zmatku, nýbrž pokoje, jako ve všech sborech svatých. 1 Korintským 14,32.33.

Je to vždy totéž poselství, neboť „duchové proroků jsou podřízeni prorokům“. Slovo přeložené v těchto verších jako „podřízeni“ znamená „podříditi; v reflexivním tvaru poslouchat: – být poslušen (poslušný), dát pod, podrobit, učinit podřízeným, být (učinit) podrobeným (komu, čemu), podříditi se“. Všichni proroci se navzájem shodují a jsou si navzájem podřízeni, jinak by poselství, které předali, působilo zmatek.

Všechna prorocká znázornění poselství posledního varování představují totéž poselství. Je Pánovým záměrem, aby ti, kdo jsou v podoběnskví o deseti pannách pokládáni za „moudré“, kteří jsou také nazýváni „moudřími“, jež „rozumějí“ „rozmnóžení poznání“, když je kniha Daniel odpečetěna; je Pánovou vůlí, aby „moudří“ rozpoznali zvláštní poselství, když je odpečetěno. Toto rozpoznání se uskutečňuje uplatněním metodologie biblického studia, která je výslovně určena v samotné Bibli. Tato metodologie se uskutečňuje v souladu s Izajášem dvacet osm skrze proces uvedení různých prorockých linií, které se zabývají biblickým námětem, do vzájemné souběžnosti, aby bylo možné stanovit správné prorocké události.

Prosím o vaši trpělivost, když zde tento článek uzavíráme; v příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.